

ur zi ca

ANUL XVI • Nr. 16 • 31 AUGUST
1964 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

PENSIONARUL:

— Știi, eu am anii de pensie, nu trebuie să aștept la dv. să-i completez...

UN CLIENT „MODEL”

— Bună ziua! Cu ce vă servim?
 — Asta-i bună! Nici n-am intrat bine pe ușă că d-ta te și grăbești să scapi de mine.
 — Voiam să vă servesc.
 — Ciorapi supraelastici aveți?
 — Avem.
 — Dar elastici?
 — Nu-nțeleg...
 — Aha! Nu înțelegeți... Eu întreb clar de ce aveți numai „supra”? Ce-i lipsa asta de sortimente?
 — Tovarășe, există doar un singur fel de ciorapi din fibre sintetice: „supraelastici”.
 — Mda... Ca să nu vă mai obosiți...
 — Mă rog... Aceștia sînt drăguți. Vă plac?
 — Te rog să nu cauți să-mi impui gusturile dumitale. La ce oră închideți?
 — La 9.
 — Mai sînt trei ore! Pentru ce atîta grabă în detrimentul bunei serviri?
 — ... V-ați ales?
 — Tovarășă vânzătoare, îți atrag atenția că d-ta continui să te menții pe poziții dăunătoare comerțului de stat. Ce-i atitudinea asta ostilă față de clienți? Dacă ești plictisită de ce n-ai scris pe ușă „Inventar”?
 — Păi nu sînt în inventar...
 — Lasă că vă cunosc eu! Cînd dumnealor se plictisesc, lipsesc un afiș pe ușă, scot cîteva mărfuri pe teighea și gata, începe inventarul... amintirilor.
 — Totuși trebuie să recunoașteți că acum magazinul arată de parcă ar fi chiar în inventar...

— Ce insinuezi?
 — Mai nimic, dar după cum vedeți toți ciorapii, inclusiv cei din magazie, sînt în fața dv.
 — N-am voie să aleg? Vă știu eu... Căutați să luați repede clientul, să-l îmbrobodiți și să-i vindeți ce vreți! Cu mine nu se prinde! Înțelegeți?
 — Îmi permiteți să-l servesc pe tovarășul care a venit după dv. pînă cînd mai căutați?
 — Aha, favoritisme! Dînsul e tînăr, eu sînt bătrîn. Dînsul nu are verighetă, eu am! Poate are și Trabant?!
 — S-ar putea, dar de aici nu se vede. Să revenim la ciorapi.
 — Nu-mi place nici o pereche, dar îi iau p-ăștia.
 — Dacă nu vă plac, de ce-i luați?
 — D-ta nu vezi că-i nouă fără un sfert? Și eu la nouă am bilet la cinema. Te rog mai repede. Ptiu drace! Mi-a stat ceasul... Am pierdut filmul! Dă-mi, te rog, condica de reclamații!

CĂMĂRĂȘOIU ADRIAN
 —student—

Desen de E. ARNO

N I N A CASSIAN

FENOMENUL

A înghițit o nucă,
 apoi o nucă de cocos
 și, în sfîrșit,
 un bolovan a înghițit.

Gitlejul lui simplu
 a devenit dublu.
 Și-atunci impresarii și-au spus:
 „Să-i dăm să-nghită un microbus”.

A încercat odată
 și de două-trei ori,
 apoi s-a supărat și i-a înghițit
 pe interlocutori.

RIME

Tot cercetînd strîmtoarea Behring,
 odată am pescuit un hering,
 dar alergînd pin' la Suez,
 am pescuit un crap obez;
 și pescuind în Dardanele
 chiar o cutie de sardele.
 Cîndva-n strîmtoarea Skagerak
 n-am pescuit decît un rac,
 iar în strîmtoarea Beltul mare
 niște homari, niște homare.
 M-am dus apoi la Beltul mic
 și-am pescuit cu un amic.
 Ah, în strîmtoarea Magellan
 am pescuit cu mult elan!

Însă, cînd m-am trezit din somn
 n-aveam măcar un pui de somn.
 Dar rime, totuși, am cules.

Drept care, — am să visez mai des.

O poveste printre blocuri

Spre deosebire de femeie, proverbul cu cât e mai vechi cu atât e mai căutat. E și firesc. Bătrânele zicale adună în ele înțelepciunea și practica de veacuri a unui popor. Să luăm, de pildă, proverbul: „Omul potrivit la locul potrivit“. Isteață vorbă și plină de adevăr. Exemple cîte vrei: croitorul în atelier, profesorul la catedră, soția la bucătărie, soțul pe litoral, mă rog, fiecare cu interpretarea personală. Desigur, sexul frumos o să-mi reproșeze că locul potrivit al urmașelor coastei este coaforul și nu bucătăria. Riscant reproș. Dacă n-or să se ocupe ele de bucătărie, cine o să-i hrănească pe Adamii contemporani? Șarpele? Păi bine, măi copii, iar o luăm de la început?

Dar nu aceasta e problema în dezbateri. Alta. Să dovedesc că proverbul „omul potrivit la locul potrivit“ se aplică tot atât de bine și în lumea lucrurilor. De pildă, pe mormîntul unui bețiv n-o să fie pusă niciodată o piatră care să reprezinte o cișmea. Nu-i potrivit. Pe mormîntul unei soacre n-o să așezi niciodată un înțep, iar la nuntă n-o să-i duci mirelui o jerbă cu panglică: „fie-ți țărîna ușoară!“...Nu merge. Nu-i lucrul potrivit la locul potrivit. Sau, de pildă, în curtea unui depozit de lemne n-o să vezi niciodată alei înflorite, după cum pe aleile care șerpuesc vesele printre blocurile nou-nouțe n-o să vezi o basculă. N-o să vezi fiindcă e pe jumătate îngropată.

Vă închipuiți cumva că merg prea departe cu exemplificările? Aș! Nu merg prea departe. Pînă pe strada Județului, raionul 1 Mai-București.

Aici, de foarte multă vreme, doarme într-un domn sau poate într-o doamnă, că numele stăpînitorilor s-a pierdut în negura anilor, osărmană basculă tip C.F.R., în vîrstă de 30 de tone.

La început, bascula a fost repartizată Bazei de Aprovizionare nr. 1 a Ministerului Sănătății. Apoi, în jurul basculei, au prins a se înălța blocuri noi, pastele. Bascula le cîntărea din ochi și se minuna de atîta frumusețe. Și blocurile creșteau. S-a ridicat primul etaj și bascula tot pe loc. S-a durat și al doilea etaj și bascula tot la nivelul parterului. Cînd au urcat maeștrii zidari la al treilea etaj, în viața basculei a intervenit un element decisiv, de natură să-i schimbe drumul vieții cu un alt drum mai pavat. Ordinul nr. 847. El transfera bascula în patrimoniul Sfatului popular al Capitalei.

Apoi s-au ridicat etajele 3 și 4. Bascula tot la parter, adică la pămînt. Deși se necăjea văzînd cu ochii, sărmana basculă nu a slăbit. Dimpotrivă. A mai pus pe ea vreo 200 kilograme rugină.

Cînd meșterii zidari au suit la etajul 5, un alt element cu totul nou a tulburat somnul astenic al basculei. Decizia nr. 2884. Sfatul popular al Capitalei transfera bascula Sfatului popular raional 1 Mai. Bascula s-a mai înviorat întrucîtva. Nu mai era singură pe lume. Avea trei mame ierarhice: Ministerul, Sfatul popular al Capitalei și Sfatul popular raional. Iar ca surori avea două hîrtii: sora mai mare 2884 și sora mai mică 847...

Și blocurile creșteau. Se ridicau. Pe ea n-o ridica nimeni. Meșterii zidari au terminat etajul 5. Se recepționa baia. Zgomotele recepționării se auzeau îmbietoare pînă jos. Și bascula a suspinat: „probabil s-a tras apa și peste deciziile mele“...

Da, s-a tras, dar nimic nu îndreptăța pesimismul basculei. Fiindcă se ivi pe neașteptate un alt element nou. Decizia nr. 993. Sfatul popular transferă bascula unor proaspeți părinți: I.A.L.-ului 1 Mai.

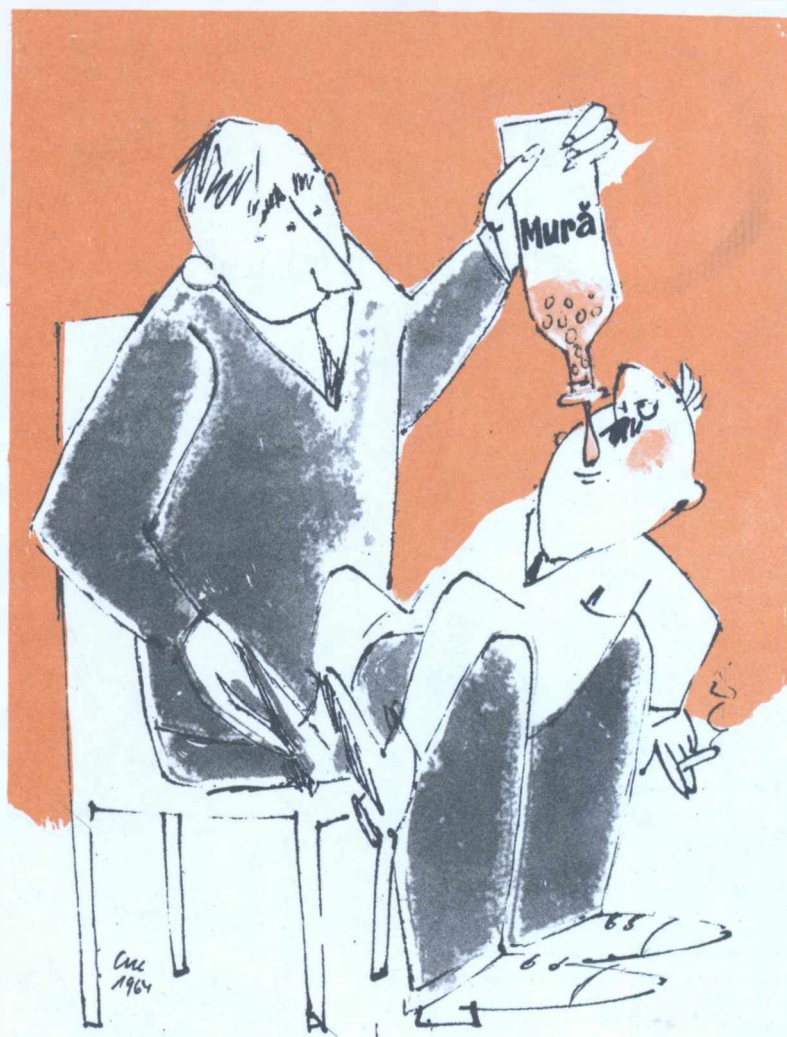
Acum, dacă cineva ar fi întrebat: „Nu aveți o mamă-n plus?“, bascula putea să-i ofere cu multă mărînimie. Avea mame în stoc supra-normativ! Dar ea, tot pe-afară. Printre blocuri. În răstimp, i-au mai dispărut niște piese. N-are importanță. În compensație au mai apărut niște adrese. Nr. 11653. (Observați: acum adresa e cu cinci cifre! Bascula își luase, pesemne, majoratul). Apoi nr. 4722 (i s-a ciupit o cifră, dar i s-a adăugat rugină), după aceea nr. 4951, pe urmă...

Pe urmă s-a clădit și etajul următor. S-au mutat oamenii în casă nouă, au venit neamurile noilor locatari cu cadouri, cu flori, cu bomboane, au venit neamurile basculei cu adrese, cu decizii, cu repartitii. Sărmana basculă de rușine simțea că intră în pămînt. Pînă azi a și intrat pe jumătate.

Acum bascula e înconjurată de un orașel de blocuri zvelte, ridicate fără prea multe adrese. Cineva a propus să se aducă o macara. Ca, deocamdată, să fie ridicate deciziile și corespondența care acoperă bascula. În felul acesta, poate că nefericita părăsită, ajungînd la vedere, va fi ridicată, reparată, curățată și frecată de rugină.

Hei! Am spus rugină! Care ești ăla? Treci aici la frecat!

AL. VIANU

Ce așteaptă unii subalterni de la șeful lor...

Desen de A. LUCACI

Mărturii

*Eu, descendent din vișă de țărani,
Lui Tudor și Bălcescu strănepot,
Din piscul celor douăzeci de ani
Prefaceri văd în țară peste tot.*

*Mă-ntîmpină prin sate mărturia
Urișei revoluții culturale:
Mărin, pe scenă-i nenea Zaharia
Din piesa lui I. L. Caragiale.*

*Cu frați-meu, Gheorghiuță, sînt fălos
Că e poet și ziarist, — adică
Un activist modest și serios
Nu „pamblicar“ și ignorant ca Rică.*

*Bunicul, uneori oșta-n caval
Cîte-un necaz în cîntec să-și răzbune:
Azi cîntă la căminul cultural
Și are premiu-ntii pe regiune.*

*În raft, la tata-n casă, întîlnesc
O carte cu Dănilă Prepeleac
Dar nu mă mir c-ălătorea cîtesc
Și-un titlu drag, din Gorki, sau Balzac.*

*De mama, simplă ca un fir de griu,
Mărturisesc că nu știu ce să zic...
Ba da: ades, cu furca prinsă-n briu,
Vorbește de Giugaru și Birlic.*

*Pot chiar să spun și care e pricina
Că eu sînt azi celebru... în tot satul:
Mulți urmăresc „Urzica“ și „Albina“
Știînd că scrie-acolo „subsemnatul!“*

STELIAN FILIP

CAPUL DE AFIȘ

de NICOLAE MINEI

Regizorul era tânăr (după actul de naștere), matur (după cronicarul X) și necopt (după cronicarul Y), cu ochi visători și vise ambițioase, cu trup firav și proiecte monumentale. Acum studia lista distribuției pentru viitoarea sa premieră, cu aerul deprimat al unui osindit care caută greșeli gramaticale în verdictul de condamnare la moarte.

— N-am cap! spuse el cu voce tare.

Directorul teatrului îl aprobă în gând, mirându-se de spiritul lui autocritic pe care nu i-l cunoscuse până atunci. Dar suferi repede o dezamăgire.

— N-am cap de afiș! reluă regizorul. Îmi trebuie un nume tare, care să aducă publicul...

Directorul încercă să discute, argumentând că autorul piesei are el însuși un nume tare, ca dovadă că rezistă de patru sute de ani și că de tot atîta vreme aduce public. Dar regizorul fu intratabil. El își făcea meseria de numai trei ani și ceilalți 397 de dinainte nu-l impresionau cîtusi de puțin. Începu o tocmeală care părea copia uneia din cele mai rușinoase pagini din istoria sclaviei:

— Dă-mi-l pe Vereanu!

— Nu pot, i l-am promis lui Dumitrescu.

— Atunci dă-mi-o pe Mărculeanca!

— Imposibil, a luat-o Baziliu.

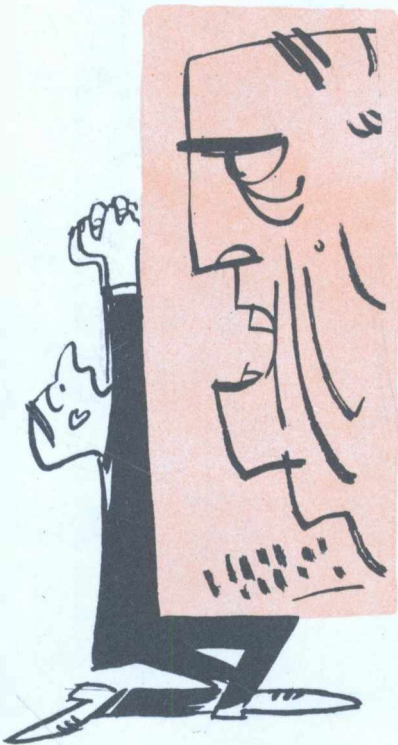
— I-o cedez în schimb pe Floreasca.

Directorul rezista. Regizorul mobiliză atunci recuzita de zile mari: lacrimile (în ochi) și tremurul (în glas). Știa de mult că este persecutat, mărturisii el, dar nu-și închipuia că ostilitatea pe care i-o arăta directorul putea atinge asemenea proporții. De ce atunci nu e dat afară din teatru? întrebă el în continuare. Ar fi o soluție mai omenoasă, pe care ar prefera-o cu mult acestei... acestei...

Și, în timp ce-și căuta cuvîntul, directorul cedă, pentru că avea o inimă miloasă și o ședință la Sfat.

Capul de afiș ales fu cunoscutul actor Terpinian. Ducele de Rovigo, pe care urma să-l interpreteze el, avea douăzeci și cinci de ani. Era o coincidență fericită, căci acesta era exact intervalul care trecuse de cînd Terpinian îl jucase prima oară. Iubită lui de pe scenă, marchiza de Bergamo, avea ca interpretă o actriță care nu era decît cu puțin mai tînără ca fiica mezină a lui Terpinian.

Începură repetițiile. Cînd îi veni rîndul, Terpinian puse cu greu un genunchi la pămînt (avea ceea ce el numea un început, dăr era cu siguranță cel puțin un mijloc de artroză). După ce se instală astfel în fața marchizei, răcni cu o voce care-l făcu să tresară pe contabilul de la etajul II, cufundat în obișnuitul lui somn de dimineață:

— Lasă-mă să-ți șoptesc la urechea-ți suavă toate cuvintele de dragoste pe care mi le inspiri...

Din rîndul întii de scaune, regizorul, căruia îi vuiiau timpanele, interveni timid:

— E admirabil, maestre. Dar nu s-ar putea ceva mai încet?

Terpinian îi aruncă o privire în care acreală disprețului era temperată numai de dulceața compătimirii:

— De ce mai încet, băiatule? Ții minte ce succes am făcut cu Rovigo în 39? Și pe vremea aia vorbeam și mai tare!

Regizorul tăcu: în 1939 abia împlinise cinci ani și unica lui amintire de atunci era un ursuleț de pîslă căruia îi tăiasă o ureche. Repetiția merse mai departe. Replicile și tiradele lui Terpinian răsunau ca niște salve, făcînd să se desprindă de pe pereți bucățele din parcimonioasa tencuială pe care o îngăduise în cadrul ultimei renovări contabilul cel somnoros.

Regizorul se mai amestecă de cîteva ori, sugerînd capului de afiș: să-și menajeze pieptul în care lovea cu ferocitate ori de cîte ori rostea pronumele „eu“; să vorbească și cu fața spre parteneri, nu numai spre public, mai ales la replici ca: „Mă uit în ochii tăi, conte, și încerc să văd în ei trădarea“; să umble pe scenă ceva mai discret și nu ca și cum ar fi fost un tanc deghizat în duce; să hohotească ceva mai puțin sinistru la scena comică din actul II și să scurteze nițel scena agoniei din actul IV (străpuns simultan de trei spade și de indicația autorului „ducele moare imediat“, lui Terpinian îi

erau necesare douăzeci de minute pentru a-și da obștescul sfîrșit)...

Dar fiecare intervenție a regizorului era strivită de evocarea lui 1939, în care scena respectivă fusese jucată și mai și — și totuși ținea minte el ce succes avusese Terpinian? Regizorul se gîndea la ursulețul fără o ureche și înghițea în sec. Se putea opune el aureolei din jurul capului de afiș?

... Și în curînd repetițiile vor putea sărbători jubileul de douăsprezece luni de cînd au început. Dumitrescu și Baziliu și-au prezentat premierele, deși au pornit pregătirile mai tîrziu. Dar, în ciuda insistențelor directorului, regizorul nostru nu se grăbește. La urma urmelor, autorul lui așteaptă de patru veacuri să-l pună el în scenă. Ce mai contează cîteva luni în plus?

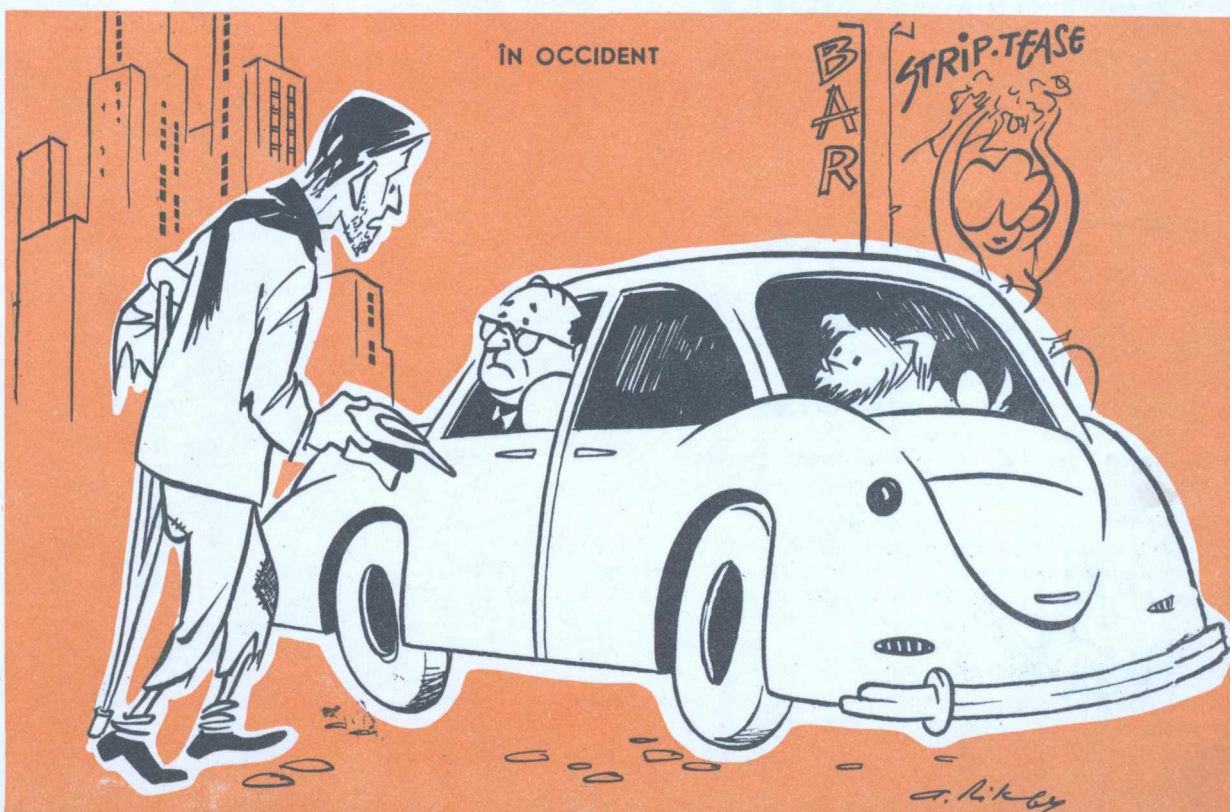
Cotidian, regizorul își făgăduiește: „Mîine voi vorbi cu Terpinian. Îi voi arăta că vrem să jucăm modern, simplu. Mîine îi voi spune categoric: nu mai sintem în 1939, sintem în 1964. Mîine, cu orice risc, încep discuția: ori, ori!“

Dar, ca un făcut, niciodată nu e mîine. În fiecare zi e azi.

Citiți în pag. 14

„SUB REFLECTOR“

de MIRCEA STROE

— Uitați-vă unde m-a adus cocaina!
— Mă mir că și eu... tot cu ea lucrez!

Desen de RIK AUERBACH

Creșă pentru

MUSTĂCIOȘI

Printre dușmanii care au dat referințe împotriva subsemnatului s-a agitat zvonul precum că eu aș fi o rudă — e drept — îndepărtată a lui Hercule, fiul lui Joe și al Alc-menei. Unii susțineau chiar că l-aș fi ajutat pe Hercule la răpunerea leului din Nemeea. Nea Vasile Tomazian, care a lucrat o perioadă de timp, ce-i drept voluntar, la biroul de cadre, a depus mărturie că eu am fost văzut furînd împreună cu Hercule merele de aur din grădina Hesperidelor. Mircea Crișan a susținut că eu și numai eu aș fi vinovat de prinderea ciutei cu picioare de aramă.

Mircea Crișan, fiindu-mi prieten, după ce mi-a adus această critică tovarășească, a continuat:

— Dar de ce credeți dumneavoastră, dragi ascultători, că a prins tovarășul nostru ciuta cu picioare de aramă? Avea el nevoie de aramă? Ce să facă cu ea? Trompetă? E el rapidist, dar trompeta nu se face din aramă, ci din alamă. Și la urma urmei, echipa Rapid are și trompetă și trompetist...

Horia Căciulescu, lipsind de la ședința cu pricina, a trimis un cuvînt scris: „Sînt pentru plecarea tovarășului Nicuță la Herculane. Merită cu prisosință. Eu însumi l-am văzut pe acest tovarăș, cînd, împreună cu Hercule, a omorît Hidra din Lerna și a prins mistrețul din Erymanth.“

★

Cred că v-ați dat seama, dragi cititori, că toate aceste discuții în jurul înrudirii mele cu eroul din mitologia Hercule, s-au purtat la ședințele sindicatului umoriștilor (care nu există—sindicat, nu umoriști). De ce s-au purtat aceste discuții? Pentru că eu totdeauna am cerut bilete de odihnă la Herculane. În ciuda tuturor abținerilor, că au fost și abțineri, mi s-au dat două locuri, adică pentru mine și soție. Dar eu am și un copil (patru ani), (vede umor).

Și am plecat toți trei la Herculane. Și am ajuns cu bine. Așa un bine, la dușmani... Mie și nevastă-mii ne-au urât tovarășii de la Herculane „bun sosit“. La copil nici nu s-au uitat dar mi-te să-i mai facă vreo urare.

— Ce e cu copilul ăsta?
— E-al nostru!
— N-aveți voie cu el în stațiune.
— Și ce să facem cu el dacă-l avem?
— Vă interesează. N-aveți voie cu copil.
— Atunci o să stăm fără copil! zic eu.

Sare nevastă-mea:
— Cum o să stăm fără el?
— Foarte bine, stăm fără el! și am călcat-o pe picior.

Cînd eu o calc pe nevastă-mea pe picior (acolo unde nu are bătătură), ea nu mai zice nimic.

Am luat repartiție pentru cameră. Cînd am plecat de la biroul de repartizare, nevastă-mea îmi spune:

— Nu zău, ce facem cu copilul?
— Nici atîta minte nu ai și tu. Păi orașul ăsta Herculane trebuie să aibă și el o creșă. Ai văzut tu oraș fără creșă?
— Nu.
— Atunci... Ducem copilul la o creșă.

Se întunecase. Am întrebat pe cineva unde e creșa și am pornit într-acolo. Am bătut la poartă, a ieșit un cetățean foarte cumsecade, i-am explicat situația și omul foarte cumsecade mi-a spus:

— Lasă-l, nene, aici că mai sînt cîteva paturi libere, dar mîine dimineață veniți

să-l luați; cit mai de dimineață, că noi avem treabă.

Precum a fost vorba, a doua zi de dimineață am luat copilul, ne-am plimbat... Ce să faci? Ca-ntr-o stațiune. A trecut ziua. Seara m-am dus iar cu copilul. În drum spre creșă, copilul m-a întrebat:

— Tăticule, mie cînd îmi crește mustață?
— Mai tîrziu.

— Tăticule, hai să stăm pînă mai tîrziu.
— De ce să stăm pînă mai tîrziu?

— Ca să-mi crească și mie mustață, pentru că toți copiii de la creșa aia unde mă duci dumneata au mustață.

— Ascultă, dragul tatei, mai întîi trebuie să te faci mare, să înveți o meserie și pe urmă să faci umor.

— Ce-i ăla umor?

Nu i-am răspuns, fiindcă nici eu nu știu prea bine ce poate să fie. Am bătut iar la poarta creșei și iar l-am dat în primire omului cumsecade.

A doua zi iar m-am dus să-l iau și iar am avut o discuție cu băiatul.

— Tăticule, vreau mustață. Îmi faci rost de-o mustață?

Eram bărbierit proaspăt.

— Ce-ți trebuie? Nu vezi că nici eu nu port? Era la modă numai pe vremea lui Amedeo Nazzari, mustața.

— Toți copiii să aibă mustață și eu să n-am?

— Termină cu bancurile!

L-am pus la punct și de atunci tot timpul concediului am scăpat de cicăleala copilului.

După ce m-am întors de la Herculane, mi se pare că în aceeași zi am avut treabă pe la teatrul de revistă. Chiar în ziua aia m-am întîlnit cu peruchierul-șef al teatrului. Mi-a spus:

— Domnule, ai un copil grozav!

— Mie-mi spui!

— Are umor, domnule! Chestia aia cu mustața mi-a plăcut.

— Care chestie cu mustață?

— Păi n-am fost noi în turneu la Herculane? Nu ne-am întîlnit noi acolo?

— Și?

— Puștiul a venit la mine la cabină și mi-a cerut o sticlă de mastic și o mustață. Ce-a făcut cu mustața? Spiritual copil.

Aveam treabă la teatru. Cu directorul. Nu mai m-am dus. Am alergat acasă, l-am luat pe fiu-meu tare:

— Ce-ai făcut tu mă, cu mustața pe care ai luat-o de la...

— Păi dacă nu venea teatrul în turneu, vă stricam concediul. Nu mai puteam dormi acolo.

— De ce?

— Aia nu era creșă.

— Dar ce?

— Era dormitor pentru mustăcioși.

— Fii serios, era creșă!

— Era creșă, dar numai cu numele, că acum e dormitor pentru muncitori.

D-ai-a mi-a trebuit mustață. Dacă mă prindeau pe mine, copil de patru ani, printre mustăcioși, n-o păteam?

Ce copil deștept am, dom-le! El să fi fost nepotul lui Hercule!

Nu, zău, ce se întîmpla dacă el era nepotul lui Hercule și dădea peste birocrății care au transformat creșa în dormitor pentru mustăcioși?

— Ochelaril produși de noi garanti dere excelentă, scumpă domn!

Din „EULENSPIEGEL“

— Merge mai bine cu piciorul

Din

DE VORBĂ CU OȚELARUL ȘTEFAN TRIPȘA

(Urmare din pag. 2-)

aceea, prima răsplată pe care primit-o pentru muncă.

— Și chiar ați fumat țigara clasă?

— Am fumat... 15 țigări.

— De ce?

— Păi am scris 18 coli.

AMENDĂ PENTRU NEPRICURE: UN BUTOI DE BEI

— Și altă amintire hazlie n-aveți?

— Am! În același an am n-urmat o școală de șase luni pe lin-uzină, și am primit la 27 decem-brie 1952 diploma de maist-otelar.

— Adică la 19 ani! Au r-ieșit alți maistri otelari la 19 a-

— Nu! Dar, în anii următo-n-am mai putut progresa în ace-ritm. O să vedeți de ce. În 47-eram ajutor al unui maistru ș-lancău Iosif, la uzina veche, Oțelăria nr. 1. Pentru acest răpo-

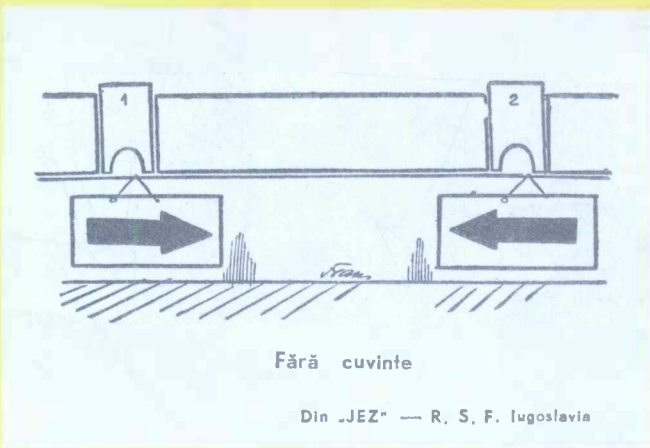
maistru, care era un bun pra-cian, meseria, în fondul ei, l-era, la vîrsta lui, un mare sec-și chiar ceea ce știa, ținea per-

alții, secret. Trebuia „să fur“ seria „din ochi“. Așa că mă-

neam după el peste tot, chîia la circumă, intrucît constatase-

că, la un pahar, își dezlega lim-vorbînd și despre aspecte ale-

seriei pe care la uzină nu le-cuta. Procedînd și în acest-eram convins la un moment

Fără cuvinte

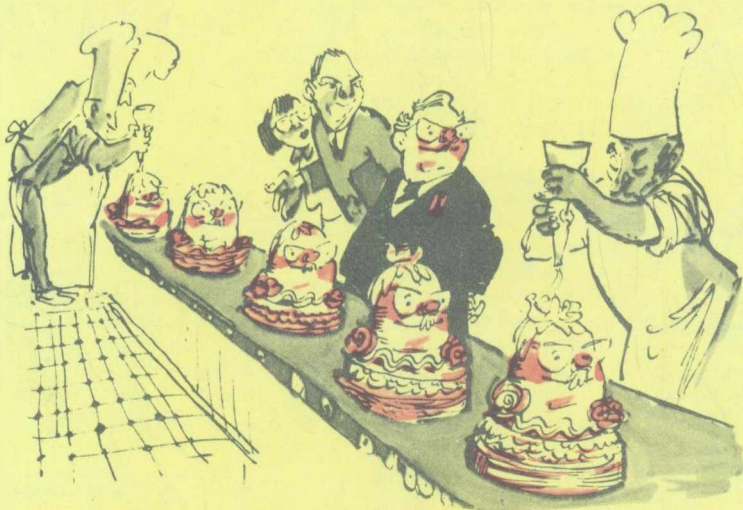
Din „JEZ” — R. S. F. Iugoslavia

— Ai să vezi, domnul căpitan
o să-ți ia chibriturile!

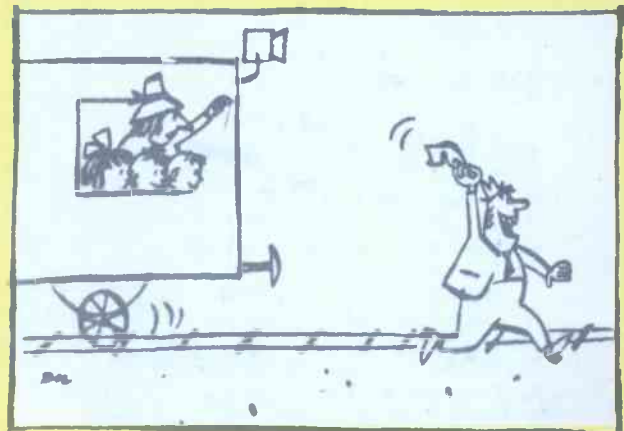
Din „ICI PARIS” — Franța

LA O FABRICĂ DE DULCIURI

— Odată cu venirea dumneavoastră, tovarășe director, ne-am însușit noul sistem de producție!

Din „KROKODIL” — U. R. S. S.

Fără comentarii

Din „STÎRȘEL” — R. P. Bulgaria

de C. CRISTOBALD

știu tot. Și într-o zi, după
ore de bere, zice maestrul-șef:
„Acum la uzină! la cup-
1 trebuie să iasă acum șarja,
torul 2 e acum în faza cutare, 3
faza...” Eu, țanțoș: nu cred!
„Facem pariu?” — „Facem!” — Pe
butoi de bere? — Pe un butoi
bere... La uzină, m-am lămurit:
seese dreptate bătrînul. Deci, nu
m încă bine meseria. Și am plă-
un butoi de bere. Am băut din
eu. A fost cea mai amară bere
care am băut-o vreodată!

FAMILIE CU OCHII PE CER

continuăm conversația a doua
acasă la dînsul. E acasă și so-
Reiau firul:

— Și care fusese secretul, pe care
nu-l știți, al bătrînului
stru?

— Unul mărunț: faza în care se
un cuptor se poate și după
parea, după nuanța fumului care
pe coș. Mi-a spus „secretul”

urmă, lingă butoiul de bere.
Și fumul e alb, cuptorul e în
oada de încălzire. Dacă e roșu
e în faza de topire. Galben
e în perioada de afinare...
și e mai departe. Această ele-
mentară „erudiție” îmi e de folos și

Din pragul locuinței, uite, se
perfect coșurile cuptoarelor
la oțelărie. Pot astfel, cînd nu
de serviciu, să urmăresc și de

domiciliu mersul lucrului. Am
truit în această direcție și fa-
lia: pe Rozica, soția, și chiar pe

copil, pe Lică. Și cînd mă odih-
nesc în casă și vreau să știu care e
situația la cuptoare, nu mai sînt
nevoit să mă îmbrac și să ies afară
ca să mă uit spre uzină, pe cer, la
fumul coșurilor. Întreb soția sau
copilul: care e, dragă, situația?
Iar Rozica, sau Lică, îmi spune.

ELOGIUL MUNCII COLECTIVE.

— Soția și copilul constituie,
așadar, în munca dv. un colectiv
de bază.

— E colectivul... secund. Co-
lectivul de bază îl constituie to-
varășii cu care lucrez acolo, la
oțelărie. Între acești tovarășii ai
mei sînt maștrii Stanciu Aurel,
Pancu Lucian, Niculic Ion, prim-
topitorii Aurel Paul, Opriș Avram,
inginerul tehnolog Paul Sabin cu
care conlucru bine, precum și toți
ceilalți fără de care n-am putea
realiza ceea ce realizăm.

EROU AL MUNCII SOCIALISTE

— De multe vorbirăm, tovarășe
Tripsa, nu însă și de împrejurările
în care vi s-a conferit, în 1959,
înaltul titlu de erou al muncii
socialiste.

— A fost atunci, și continuă să
fie și azi, acest fapt, pentru mine,
o mare sărbătoare. Mi-e însă greu
să vorbesc despre aceasta. Nu
mi-am făcut decît datoria...

— Tovarăși cu munci de răs-
pundere rostesc, în legătură cu

dv., și cuvintele sacrificiu și
bravură.

— Sînt tovarășii amabili. Să nu
insistăm. Printr-o rațională orga-
nizare a locului de muncă și cu
procedee curajoase, am contribuit
oarecum să crească producția de
oțel a uzinei, de la sub plan, la
peste plan, și cu mari economii de
timp și de bani.

— Concret?

— E dificil să intru în amănunte
de tehnică și de cifre. Pe cititorii
„Urzicii” nici nu i-ar amuza. Pot
doar să enunț problema. E vorba,
întîi, de întreținerea la cald a
cuptoarelor. Cu întreținerea la rece,
adică revizuirii și reparații cu
cuptorul stins, deci cu producția sistată,
se pierde timp și oțel. La cald, se
cîștigă. Apoi sînt și alți factori,
care s-ar putea numi, global, apli-
carea de metode la nivelul tehnicii
mondiale. Asta ar fi tot.

Adică nu chiar tot. Ar mai fi de
spus ceva. Am fost sprijinit în si-
lințele mele de conducerea de a-
tunci a Combinatului. Azi sînt
sprijinit în silințele mele de actu-
alul director general, tovarășul
inginer Nicolae Agachi.

OȚELAR, SOȚ ȘI TATĂ

— Dar după primirea distincției,
ați putut în sfîrșit și dv. să vă mai
odihniți și să muncii mai ușor!

— Nu m-am odihnit deloc. Am
urmat în anii 1959 — 1962 școala
tehnică de maștrii, fără frecvență,
susținînd în 1963 proiectul „Între-
ținerea la cald a cuptoarelor Sie-

mens Martin de mare capacitate”.

— Și ați devenit, urmînd trei
școli de specialitate, oțelar de
înaltă calificare. Ca soț și ca tată,
cînd v-ați calificat?

— M-am căsătorit în 1957. Soția
mea, Rozica, e bobinatoare elec-
triciană, absolventă a școlii profesio-
niale din Arad. Ne-am cunoscut
aici, în uzină. Tată am devenit
la 18 februarie 1959. Acum, soția
muncește acasă: îl crește pe Lică.

— Nu-l creșteți și dv.?

— Și eu. Dar mai cresc — im-
preună cu toată uzina — și alte
cadre, oțelari noi, pentru viitorul
Combinat siderurgic de la Galați.

MÎNDRA NOASTRĂ ȚARĂ

— Sînteți, tovarășe Tripsa, și
deputat în Marea Adunare
Națională. Cînd veți veni la o
sesiune, la București, vă rog să
faceți o vizită și „Urzicii”.

— Cu plăcere. Apropo de Bucu-
rești: ați călătorit bine? Ați venit
cu vagon de dormit?

— Nu. Am preferat să călătoresc
ziua, să văd țara. Frumoasă țară
avem, tovarășe Tripsa!

— Da! Mîndră țară, tovarășe
ziarist!

— Bun cuvînt ați grăit: mîndră!
adică și frumoasă și demnă!

Timp de cîteva minute n-am
mai rostit, nici unul, nici un cu-
vînt. Ne spusesem tot.

Apoi ne-am despărțit.

— La revedere Lică, rămîneți
sănătos, tovarășe Tripsa.
— Numa' bine!

PE PLAJA

— Și zi așa, mă Costică, ești de două săptămâni în Eforie și nu ne-am întâlnit!

— Păi în atîta omenire!... Se întimplă!... Stai aici pe cearșaful meu, Radule, că nisipul frige.

— Mersi!... Și ce mai zici, ce mai faci? Da' nevastă-ta unde-i?

— Știu eu?

— Ce-i aia? Costică, nu mă-nnebuni! Nu cumva!...

— Da...

— Voi, mă? De cînd?

— De două luni...

— Și s-a pronunțat?

— S-a...

— Formidabil. Numai la asta nu m-aș fi așteptat... Și de ce, Costică?

— Chestii...

— Lasă că-mi inchipui. Gelozia!...

— Mă știi tu pe mine gelos?

— Nu tu, mă! Ea! Ce, nu era geloasă?

— Foc!

— Eram sigur! Auzisem eu că te usucă!

— Da! Cum vorbeam cu o femeie, gata! „Dar cu asta ce ai?” Au venit la noi odată Sandu cu nevastă-sa! Femeie de treabă săraca, la locul ei, dar drăguță! A mea, gata: „Să-mi spui ce ai cu ea!” „N-am nimic, soro, mi-e prieten bărbatu-său, ce naiba!” Nu, că ea dă divorț! Ii trecea în trei zile. Apoi, mergeam noi, să zicem, invitați la Stamate! Cum plecam, mitraliera: „N-am văzut eu ce priviri schimbai tu cu madam Stamate?”

— Și schimbai, Costică?

— Ce să schimb, mă Radule? La ficatul meu, de astea-mi arde

mie? Plus că Stamate mi-e șef! Să risc eu prima și slujba pentru niște priviri?

— Ei, pentru priviri...

— Da' pentru nimic în lume! Să te văd eu pe tine cu pietre la ficat dacă-ți mai arde de amor! Comprese!

— De la ce ai pietre?

— Păi cred că de la ea, că m-a uscat! Dar o iubeam!...

— Așa! Și?

— Și iar! Că dă divorț! Dar i-a trecut! Altă dată, vine la mine la birou, după sacoșă, că făceam și piața, și mă găsește că dictam ceva unei dactilografe!

— Ei și?

— Era blondă, tinărește și elegantă. ... A ieșit scandal... Iar că dă divorț...

— Și tu altă dactilografă n-ai găsit?

— Păi ce să fac, Radule, dacă la noi sint cinci dactilografe și toate-s așa? Dar eu, cu ficatul meu, parcă nici nu le văd...

— Mă...

— Să mă trăznească, Radule, na, dacă te mint! Eu zic mersi să vii acasă, să mănînc regim să nu mă doară, să-mi beau ceaiul și să stau liniștit! Mă întind, citesc o carte, și gata! Sint fericit! Cînd ai pietre la ficat nu-ți arde nici de blonde, nici de alte culori! Poate să mă roage și Brigitte Bardot, că tot o trimit la plimbare!

— Aiurea!

— Nu mă cunoști! Și pe urmă, ascultă ce-ți spun eu: o criză de asta îți taie cheful pe un an...

— De cîți ani ai pietre, mă?

— De șase...

— Așa... Și?...

— Și asta-i! Uite așa m-a tocat cu gelozia ei de m-a innebunit! E drept că mă învățasem cu amenințarea cu divorțul! Spunea așa, dar nu dădea! Însă, trei zile nu-mi vorbea! La ficatul meu nu-mi părea rău. Că la pietre ai nevoie și de liniște! Dar liniștea dura puțin! Că iar începea! Cum i se năzărea ceva, gata...

— Și de ce n-ai vorbit mă și tu cu un prieten s-o lămurească, să-i explice, să-i arate ce om ești tu, de ce nu m-ai chemat pe mine?

— L-am chemat pe Matei...

— Inginerul?

— Paraschivescu...

— Da, că sinteți prieteni... Și i-ai povestit lui...

— I-am spus! Tot așa, la o amenințare cu divorțul! Aproape că a plîns, săracul! Că mă știa și bolnav!

— Și?

— Ei, s-a dus Matei, a vorbit cu ea o dată, de două ori și pe urmă a venit cu vestea.

— Ce veste?

— Cică: „Mă Costică, de data asta e lată! Divorțează!” Eu n-am vrut să-l cred, dar el s-a jurat. Cică: „Mă, e hotărîtă!” M-am dus acasă, am vorbit cu ea și într-adevăr! A băgat divorț! Zice: „Te-am prevenit de atîtea ori și ai crezut că glumesc! Acuma gata!” Și gata a fost!...

— Ca să vezi, domnule, unde duce gelozia! Și ce-a spus la proces?

— A spus!

— Ce, mă? A spus că te-a prins cu cineva?

— Păi aia-i! A spus că mai bine m-ar fi prins cu cineva, că poate m-ar fi prins și cu ea!

— Aoleu!

— Da! Cică eu am de șase ani pietre la ficat, dar ea n-are nimic și ce-i de vină?

— Ca să vezi, domnule, unde duce gelozia...

— Cum?

— Nimic!... Și ea acum ce face?

— S-a măritat!

— Zău? Cu cine!

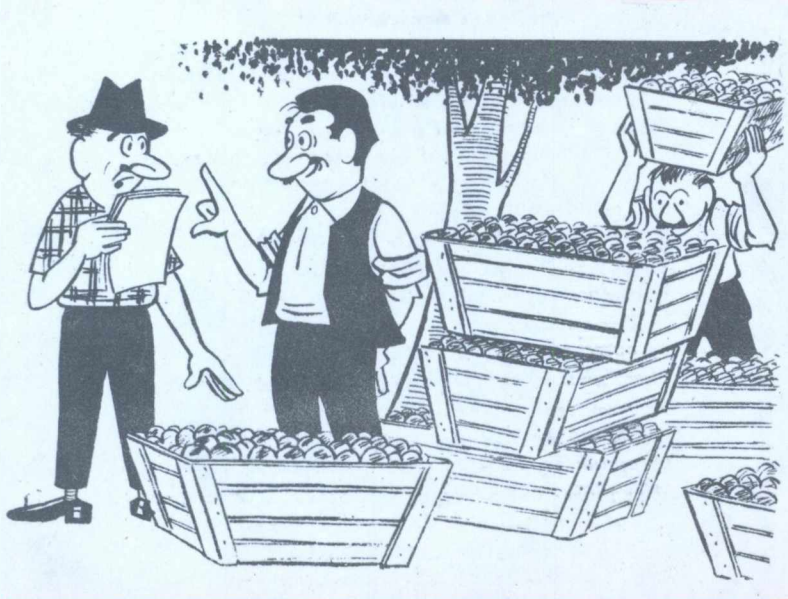
— Cu Matei!

— Inginerul?

— Paraschivescu... Unde te duci, Radule?

— Mă duc dracului în apă că am transpirat, arde-m-ar focul să mă ardă! Și mai scoate-ți pietrele alea, că nu-i mare lucru, fir-ar ele de pietre să fie, că două săptămîni nu te-am întâlnit și tocmai cînd mai aveam numai o zi am dat peste tine ca să mă enervez! Mă duc în valuri!

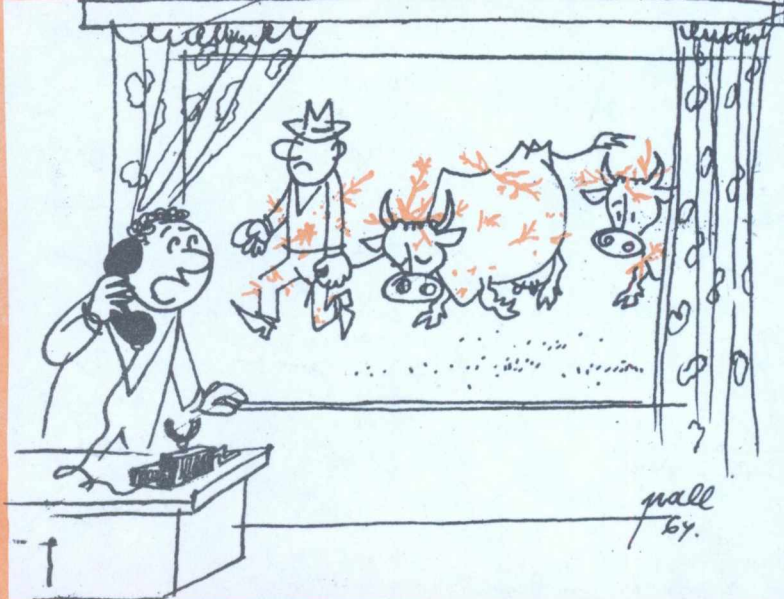
Desen de FRED GHENĂDESCU

— Deci, expediați produse de calitate a II-a drept calitate I-a?!

— Ce vreți, trebuie să dăm și lucruri mai bune...

Desen de T. PALL

— Dacă am curățit islazul? Chiar acum se întorc băieții... Cred că n-a mai rămas nici un mărăcinel...

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMINE”

E — În loc de sint, pentru unii.
Ebrietate — Stare în care capul judecă cu picioarele și picioarele își fac de cap.
Erete — Găinar de înaltă școală.
Echillbru — Proprietatea mîinilor de a sta cu picioarele în sus.
Elefant — Trompetist.
Emerit — E merit, într-adevăr.
Elegie — Poezie cu doliu mare la poartă.
Epavă — Om naufragiat pe uscat.
Electricitate — Una care stă numai în curent.
Eclipsă — Lumina neplătită la ...lună.
Ecou — Indigo pentru voci.
Ecran — Pînză pentru care femeile se dau în stambă.
Efemer — Născut mort.
Ecuator — Brăcinarul pămîntului.
Ecuatie — Obiceiul unora de a umbla după necunoscute.
Eczemă — Una care nu-și mai incape în piele.
Egoist — Autorul zicalei: „După mine, potopul”.
Ea — Nimic, cînd e a ei; ceva cînd e a altuia și, totul cînd e a ta.
El — Eternul vinovat.
Eu — Cel mai personal pronume.

Elan — Avînt pe patru picioare.
Elcee — Ventilatoare pentru vîzduh.
Elită — Frișcă auto-bătută.
Emall — Smalț care știe franceza din familie.
Eșafod — Invenție cu cap.
Estet — Om care spune tot, dacă îl iei cu...frumosul.
Etaș — Umblă cu dedesubturi, în casă.
Etate — Substantiv numai de genul masculin.
Examinator — Om cu trecere.
Epicentru — O vorbă care te cutremură.
Emfatic — Persoane care umflă baloane de săpun pe dinăuntru.
Etaș — Cineva foarte strîns de mîină.
Epigramă — Albina literaturii.
Esperanto — Decedată, pe limba ei.
Etern — Fără cap și fără coadă.
Evaziv — Azi? Mai bine mîine. Sau și mai bine poimîine. Adică, mai precis, peste cîteva zile. Îți spun eu exact cînd.
Eveniment — Întimplare ieșită la drumul mare.
Ex — Epitat pentru oameni vii.

* *

F — Neisprăvitul de E.
Fă — Bă, cu fustă.
Fantezie — Nebunie sănătoasă tun. Imaginație iute de picior și largă de mîină.
Farmacist — Grafologul rețetelor medicale.
Faust — Anagrama fustei.
Fabulă — Animale care învață pe oameni cum să se poarte în societate.
Factor — Om, la plic.
Faeton — Lapte pe două roți.
Falit — Om care a pus de-oparte economiile altora.
Fals — Strass care face pe diamantul.
Falsitate — Miere extrasă din venin.
Fanfară — Muzică ră... suflată.
Fanion — Steag cu darul vorbirii.
Fante — Valetul damelor de... pică.
Fantomă — Ființă care trăiește numai moartă.
Faraon — Împărat piramidal.
Far — Maniac nocturn care face cu ochiul mărilor, să le agațe.
Fard — Cînd frumusețea a rămas pe... geantă.
Farniente — Dulce.
Farmec — Polenul femeii.
Fast — Soare în oglindă.
Faun — Crai cu copite.
Față — Partea dinspre stradă a femeii.
Favorit — Piesă din lenjeria de pat a împărăteselor.

Fazan — Pasăre cu coadă de... vînători.
Făcăleț — Unul care a pus de mămăligă.
Făină — Griu măcinat de nevoi.
Femele — Enigmă care spune tot. Persoană trifazică:
 Faza întii: Of!
 Faza a doua: Ahh!
 Faza a treia: Ufff!
Fățărnicle — Perucă ce ascunde chelia unui caracter.
Fentă — 1 aprilie, la jocul de fotbal.
Fertil — Bărbat cu zece copii.
Festilă — Sfoară luminată la cap.
Fidea — Credincioasă.
Figurant — Actor care joacă, în gînd, numai marele repertoriu.
Filatelist — Un om fericit că are cap de bou.
Filomelă — Privighetoare ajunsă măgar în Arcadia.
Fluturi — Gărgăunii florilor nemăritate.
Fin — Osuarul florilor de cîmp.
Flierăstrău — Individ care cîntă scrișnind din dinți. Unul care se spală pe dinți cu țărițe de lemn.
Fulger — Alfabetul Morse al furtunilor.
Fluler — Instrument muzical cu găurile arse de dor.
Furnică — Chimion cu piciorușe.
Frigare — Lance care s-a ars rău în viață.

SUFLERUL: — „A fi... sau... a nu fi!”
 ACTORUL: — Care din ele?

Desen de RIK AUERBACH

L a o b e r e

Da, critica-i o armă, Mitică, e o armă
 Ce-ndreaptă cite-odată, dar cite-odată sfarmă!
 Pe proști degeaba-i scuturi... Eu, de exemplu, spun
 Că lucrul bun, prin critici devine și mai bun...
 Dar critica, Mitică, oricînd e bună oare?
 Ea riscă să devină demoralizatoare,
 Demobilizatoare... și descurajatoare!
 Să formulăm cu grijă o critică. Noroc!
 Să criticăm o lipsă atent sau chiar de loc!...
 Cînd lauda rostită dă omului avînt
 De ce să torni balastul greșelii și-n cuvînt?
 Provoci doar pesimismul sau spleen-ul... un motiv
 Ce poate să apară în mod pejorativ...
 Pe... (halbele, în fine! Noroc...) Pe... ce spuneam
 A, da! Pe urmă iute apar netam-nesam
 „Eroii” de ședință... acuzatorii care
 Se-nrîncenă pe-absenții lipsiți de apărare
 Căci ce e oare birfa? O simplă calomnie
 Ce operează-n colțuri și în contumacie!
 Citez: „Nil ni si bene de-absentibus!” Ce spui?
 Că nu-i așa proverbul? Asta-i greșala lui!
 În chestia aceea Popescu mîine vrea
 Să spună în ședință că este... vina mea...
 (Hei plata... Lasă dragă, mă supăr!)... Mîine poate...
 Că nu știu cum simt astăzi un fel de junghi în spate,
 Va trebui probabil să stau să mă-ngrijesc
 Așa că la ședința de mîine... eu... lipsesc!
 Consider lașitate de tipul cel mai grav
 Să critici în ședințe pe un... absent bolnav...

CONSTANTIN OTTESCU

Azi-noapte l-am chemat la mine pe tovarășul nostru șef, Puiu. Stătea în fața mea, dîrdîind cu emoție, temutul și intransigentul Puiu!

— M-ați chemat? — bilbii e și de spaimă prinse să-și roadă unghiile.

— Da. În ultimul timp nu sîr deloc mulțumit de dumneata — i-am spus eu — deși azi-mîine împlinesc cinci ani de cînd sîr subalternul dumitale. Ești un șef prea serios, prea conștiincios, prea harnic! La prime, ca și la avansările în considerație numai calitatea muncii, și abnegația cu care este prestată.

— Da. Asta așa este — recunosc el stîngaci.

— Păi vezi? Dar în felul acesta eu niciodată nu voi putea avansa. Din cauza calificativului de „burocrat“ pe care mi l-ai atribuit eu am o serie întregă de dezavantaje!

— Ce să fac? Oameni sîntem. Nu se mai întîmplă și mie, să nu știu? — șesc — spuse înroșindu-se puțin virful urechilor.

— Bine. Dar situația asta trebuie curmată! De azi înainte rog să fii mai delăsător! Mai superficial! Mai pripit în decizii, în hotărîri! Lasă-i și pe cei mai slabi să se afirme! Ajută-i! Coborî privirea și asupra chiulangiilor asupra întirzițiilor, a birocratiilor pentru că vezi că noi sîntem minoritatea! Încurajează-ne! — i-a spus eu sever.

— Cum doriți — mi-a răspuns umil.

— Și încă ceva. Dacă în viitor vei mai sesiza cea mai mică cîdine sau conștiinciozitate, îți propun lichidarea! Ne-am înțeles?

S-a speriat atît de rău, încît m-am trezit!

PETRE BOKO

— Tovarășe șef, dac-aveți nevoie de umbră, aici sînt.

Desen de NELL COBAR

— Destul! În cinci zile cred că l-au văzut toți vecinii!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

E D O A R

A. — Era și cazul să-i ardă o critică uitucului de Popescu. Bine i-au făcut!

B. — Într-adevăr, e cam uituc. Are această lipsă.

A. — Lipsă? Asta-i nepăsare! Eu nu înțeleg cum poate cineva să uite. E doar atît de simplu să faci ca să nu uiți.

B. — Crezi?

A. — Bineînțeles. N-ai decît să-ți notezi și adio uitat. Pentru ce crezi că s-au împărțit notesuri în întreprindere?

B. — Ca să-și noteze oamenii.

A. — Vezi? Dar Popescu, și-a notat ca să nu mai uite? Ar trebui să i se impute notesul. Să-l plătească de cinci ori. Să vedem, dacă-l ustură la buzunar, mai are curajul să uite?

B. — În fond, și eu îmi notez...

A. — Vorba aia, scripta manent. Crezi că mai ținea minte cineva Iliada și Odiseea, dacă Homer nu le scria? De ce n-au fost uitate pînă astăzi anele lui Tacitus, teorema lui Pitagora și alte multe lucruri, care acum a îmi scapă din minte?

B. — Pentru că au fost scrise.

A. — Și să știi că lui Tacitus nu-i dădea întreprinderea notes! Dar Popescu e mai deștept decît Homer și Pitagora. El le ține minte pe toate. Le ține, pînă le uită pe urmă, dă-i cu critica în el, pînă i-or veni mințile la cap. Este?

B. — Oarecum...

A. — Eu am avut un prieten care, tot așa, nu voia să-și noteze și pînă la urmă a uitat să stingă aragazul, a luat foc și i-a ars casa.

B. — Aici nu mai e chestie de notes.

A. — Parcă zice cineva că toate sînt chestie de notes? Există multe metode, ca să nu uiți. E doar atît de simplu. Gîndește numai cu de simplu e cu batista!

B. — Cu nodurile?

A. — Vezi că știi? Faci noduri și nu uiți. Nu-ți trebuie nimic. Doar n-ai vrea, pe chestia asta să se de batiste prin întreprindere! Eu a un prieten care totdeauna își făcea nod la batistă; o singură dată a uitat, și astfel nu i-a mai venit în minte să plătească lumina și rămas trei zile fără curent. A trebuit să vină la mine ca să vadă mciul la televizor.

SOLICITUDINE

Unicul laureat al Premiului Nobel din Africa de Sud este Albert John Luthuli, care a primit înalta distincție în 1960. Este firesc deci ca guvernul Republicii Sud-Africane să înconjoare cu oată solicitudinea sa o asemenea personalitate. De fapt, solicitudinea a apărut chiar înaintea premiului, în 1959. Atunci, autoritățile R.S.A. i-au împus lui Luthuli domiciliul forțat pe durată de incinci ani în satul Groutville. Pentru că numitul Luthuli o fi el laureat din 1960, dar e negru din 1902, cind s-a născut.

Acum s-a împlinit termenul de domiciliere forțată, dar solicitudinea nu a luat sfârșit. Doi poliști s-au prezentat la Luthuli și i-au înmînat o irtie prin care era anunțat că nici în următorii incinci ani nu are dreptul să părăsească satul. Ordinul era semnat de ministrul de justiție, Vorster, are, conform unei legi existente în Republica Sud-Africană, nu este obligat să-și motiveze hărăzirea prin vreo dovadă anume. Ministrul s-a mulțumit să declare că „socotește că Luthuli se edă la activități primejdioase statului și că are vîngeri comuniste“.

Convîngerea ministrului e atît de puternică încît condițiile impuse lui Luthuli s-au înăsprit. Cum lui nu-i mai e permis să se ducă nici la iserica din orașelul vecin, Stanger, probabil entru ca să nu se mai roage lui Dumnezeu în avoarea comuniștilor.

Luthuli are dreptul să primească vizitatori dacă ceștia capătă autorizație de la poliție. Dar poliția re și ea un drept (deh, e democrație): să refuze liberarea oricărei autorizații. Astfel că laureatul remiului Nobel nu se poate întilni cu nimeni, u poate vedea pe nimeni, nu poate vorbi (nici răcar la telefon) cu nimeni. Desigur, ca să nu le deranje!

Se mai poate lăuda vreun alt laureat din lume u o astfel de solicitudine din partea guvernului său?

N. AURELIU

Foștii jandarmi katanghezi sînt repri-
miți în armata congoleză (ziarele)

MERCENARIILOR: — Asigurați-l pe Monsieur Chombe că vom pune în serviciul unității Congo-ului întreaga experiență dobîndită în slujba separatismului katanghez!...

Desen de V. TIMOC

BATÎT DE SIMPLU!

B. — Va să zică socoți că lui Popescu asta-i lipsea, că n-avea oduri la batistă?

A. — Mai sînt atîtea și atîtea metode ca să nu uiți. E foarte simplu. Poate ai auzit de metoda mnemotehnică...

B. — Metoda... cum?

A. — Mnemotehnică. Adică, de exemplu, ai de trimis trei scrisori: una la Arad, una la Bacău și una la Constanța. Ca să ții minte aceste trei localități, observi că sînt în ordine alfabetică: A, B, C. E doar tît de simplu și nu-ți trebuie nici otes, nici batistă, trebuie numai să știi alfabetul.

B. — Înțeleg. Ții minte A, B, C?

A. — Exact.

B. — Și ce te faci, dacă a doua i, în loc să trimiți scrisorile la Arad, Bacău și Constanța, le trimiți la Alba Iulia, Buhuși și Caraial?

A. — Tot metoda mnemotehnică are leac și pentru asta. Dacă ții că ești chiar atît de uituc, nu e mulțumesci să iei cîte o literă din fiecare cuvînt. Iei două litere: A e la Arad, Ba de la Bacău și Co

de la Constanța. Faci pe loc un cuvînt nou: Arbaco, pe care-l ții minte. Eventual, ți-l notezi. Cînd zici Arbaco, știi imediat despre ce este vorba.

B. — Nu-i tocmai simplu.

A. — Ba da. Am un prieten care lucrează numai după metoda prescurtărilor și nu pățește niciodată ca Popescu al nostru. În agenda lui scrie foarte puțin. Poți citi cuvinte ca: mucaca.

B. — Mucaca? Ce înseamnă asta?

A. — Înseamnă că soția l-a trimis în piață, să-i cumpere muștar, carne și cașcaval. În loc să ții minte trei cuvinte, ții minte numai unul. Mucaca. Sau gogomac.

B. — Asta ce-o mai fi?

A. — Gogomac, adică gogoși, gogoșari și macaroane. Odată, astă toamnă, cînd luase prima, s-a dus să facă aprovizionare pentru toată iarna și atunci, după ce a discutat cu soția, a inventat cuvîntul campepruceuscarvarzarmormarpatu. Te interesează ce înseamnă asta?

B. — Ca să fii sincer, nu.

A. — Un alt coleg, căruia îi plăcuse metoda, cînd a fost trimis în provincie, a inventat cu-

vîntul Ticra, ceea ce înseamnă că trebuie să stea o zi la Timișoara și o zi, la Craiova.

B. — Și?

A. — Și a stat o săptămînă întreagă la Timișoara, pentru că era bilbit. Dar astea sînt cazuri rare. În general, metoda mnemotehnică nu dă greș. Și-i atît de simplă! Și mai există și alte metode simple.

B. — Care?

A. — Poate ai auzit de metoda glutacid. Păi, unul ca Popescu ar trebui să înghită un flacon pe zi! Eu am un prieten care, tot așa, n-a vrut să ia glutacid, și pînă la urmă i-a dat concediu pentru astenie. Pe urmă, mai există și metoda cu dosarele, care și asta e foarte simplă...

B. — Cum, cu dosarele?

A. — Adică pui toate hîrțile în ordine în dosare și te uiți în fiecare zi la ele. În felul acesta, nu uiți nici una.

B. — Păi, Popescu se uită. N-ai văzut azi-dimineață?

A. — Ce să văd?

A. — Cum își rînduia hîrțile.

A. — Azi-dimineață?

B. — Da.

A. — N-am văzut. Știi, azi am venit mai tîrziu. Am întîrziat din cauza tramvaiului.

B. — Mă miră.

A. — Ce te miră?

B. — Că ai întîrziat. Este doar atît de simplu să faci să nu întîrzie. Nici nu trebuie să notezi. Ajunge să te scoli de dimineață.

A. — Ușor de zis. Te-ai găsit să faci pe moralistul, ai?

B. — Nu, dar nu-i plăcut cînd întîrzie.

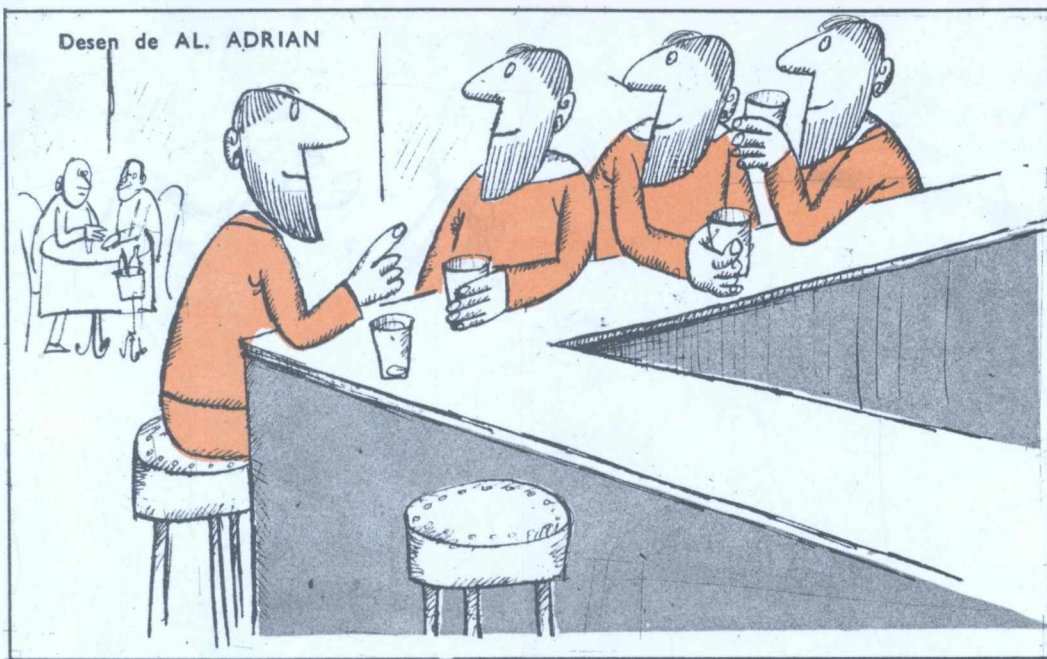
A. — Io-te na, descoperiși America! Ca și cum nu s-ar putea întimpla oricui să întîrzie. Ce să zic, m-ai dat gata!

B. — Nu voiam să te dau gata, mai ales că eu am un prieten care găsește totdeauna rețeta, cînd e vorba să nu uite altul...

A. — Bați șaua? O să zici că nu găsește rețeta, cînd e vorba să nu întîrzie...

B. — Ba eu cred că ar găsi-o și p-asta. Dar numai dacă-i vorba de o rețetă, ca să nu întîrzie... altul. E doar atît de simplu!

VICTOR PIȚIGOI

— Măi băieți, ascultați ce vă spun eu! Barba înseamnă personalitate!

DESPRE UN PREȚIOS (care abuzează un pic)

Întii, am tăcut alături, o oră.
Tăcerea devenise sonoră.
Îi cunoșteam glasul fără să i-l fi auzit,
Apoi, ne-am revăzut... ne-am reintîlnit...
Considerînd-o cu migală,
am etichetat-o... originală,
(pentru mine — ideală!)
Și, într-o zi, m-am explicat cu mine însumi.

Bun!

Dar cum să i-o spun,
eu, dușman al... locului comun?
Cuvintele sînt prea sărace
ca să le încuviințez să-mi îmbrace
un atît de nobil sentiment.
Realitatea! Insuportabil impediment!
Ș-apoi... Ea nici n-ar admite
frazzeologiei prăfuite;
așteaptă desigur arabescuri noi:
e o originală de soi! ...
— Mi-ești dragă...
Utilizat de lumea întreagă!
— M-am îndrăgostit de tine...
Rugini! Nu ține!

— Te ador... Revuistic!
— Te divinizez... Mystic!
— Ești scumpă, dulce... Hm! Cam analitic!
— Mă las robii... Prea autocritic!
— Ești sinonimă cu IUBIRE...
Vechi! Iz de Carte de Citire!
— Blestemat fie insipidul trecut
cînd eram orb, surd și mut,
înainte de-a te fi cunoscut...
Sună a filipică!
Vreau o formulă tipică.
— Viața mea, fără tine... Bombastic!
Oh, unde e strigătul plastic,
simplu, firesc,
în genu-acelui... Te iubesc!
ultrabanal, arhiuzat!

Între timp, Ea... s-a măritat
cu un ins suficient, de loc subtil,
și total deficitar ca stil.
Acum gătește, deretică, spală...
Deci, nu m-am înșelat: originală!

GH. HULUBEI

— Acum e rîndul lui Popescu să plece în deplasare...

Desen de N. GHENADIE

SUB REFLEC- TOR

— Este o fată excepțional de talentată. Am fost colege de conservator. M-am bucurat de fiecare succes al ei ca de al meu...

— De-aia ai fost tu tristă toată viața!

— Tu știi că Lory înainte de a se face actor a fost dansator?

— Da, dar și în teatru tot dansator a rămas: bate pasul pe loc!

— Regizorul B a plecat într-un teatru de provincie?

— Da. Prin plecarea lui a înțărît teatrul de acolo și pe alea din București.

— Am citit piesa scrisă de d-voastră și n-o să vă uit cît voi trăi: m-ați vindecat de ulcer.

— ?

— Da, că ulcerul se vindecă cu somn.

— Azi e ziua soțului meu. I-aș lua o cravată, dar mai are câteva...

— Ce profesie are?

— E secretar literar la un teatru.

— Atunci luați-i o carte...

— Nu, că mai are una.

— Sînt disperat: îmi cade părul și mi se mărește fruntea!

— Poate așa să faci și tu teatru de idei.

— E un mare carnivor: își mănîncă toți colegii.

ACTORUL: Off!

SOȚIA: E ora două noaptea. De ce nu dormi?

ACTORUL: Nu pot! Ard ca o tortă!!

SOȚIA: La tine focul sacru arde după spectacol.

— E o birfitoare! A ajuns la culmea perfecțiunii: trage cu urechea pînă și la ce spune ea.

— Mă copleșește greutatea ultimului meu rol...

— Curios! Și ești atît de departe de el!

— Ce este abstracționismul în teatru?

— Scriitorul se face că scrie o piesă, actorul se face că-și trăiește rolul, iar regizorul simulează că gîndește.

— Numai spectatorul, săracul, nu se face că plătește.

Singura lui însușire în teatru este însușirea salariului.

— Eu în stagiunea trecută m-am făcut datoria față de teatru: la toți colegii am datorii.

— A ajuns la autodesăvîrșire: se urăște și pe el.

— Merită banii decorul, tovarășe director?

— Cu ochii închiși. Că dacă-i deschid... nu mai dau un ban.

MIRCEA STROE

URZICII

Hai să ne jucăm, copii!

Hai, copii, să ne jucăm cu... ascensorul!

Cei din blocurile de locuințe de pe șoseaua Giurgiului din București, să facem așa:

— eu, Căian Nicolae, băiat mare, de 10 ani, să mă zbangui toată ziua cu ascensorul din Blocul A, scara V;

— eu, Simionescu Adrian, să mă hîțîn mereu cu ascensorul Blocului F, scara II;

— noi, fetele, Laslo Ana, domnișoară de 10 ani și Căpățînă Paula, de 9 ani, să ne hîrjonim: una, cu ascensorul Blocului B, scara III, cealaltă cu ascensorul Blocului 15, scara V.

Copilașii drăgălași care locuim în „Străpungerea Magistralei“ (fetița Bacalu Iulia și băiețașii Mihalache Aurel și Robescu) să facem la fel — sus, jos! jos, sus! — cu ascensorul Blocului 8, scara V.

Și uite-așa! să ne jucăm cu ascensoarele, să ne zbangui, să ne hîțînăm, și să ne hîrjonim, — pînă le defectăm!

Că nu pățim nimic. Avem părinți buni, care nu ne ceartă fiindcă ce știm noi? Sîntem copii!

Abia știm, de cîteva zile, proverbul Părinții care nu-și ceartă copiii, pot fi ei certaiți și trași la răspundere, de administratorii de blocuri.

Și ce ne pasă! Să se descurce cum or ști că d-aiă sînt părinți.

Hai să ne jucăm, copii!

constatat că oficiul nr. 26... greșise.

Urmarea: neglijenții de la oficiul nr. 26, care au achitat acel mandat numai pe jumătate, au fost sancționați de Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor în mod sever: cu „pierderea sporului de vechime pe una lună“ și „excluderea de la premiere“.

Adică, ministerul n-a umblat (ca neglijenții de la oficiul nr. 26) cu... jumătăți de măsură.

I-a sancționat... integral.

Scaune cu surprize

Cooperativa „Deservirea“ din Cluj a furnizat unor cooperative din regiunea Bacău scaune de frizierie lucrate prost.

De exemplu, cooperativei „Drumul nostru“ din Adjud i-a livrat șapte asemenea scaune, din care, în scurtă vreme, șase s-au defectat.

După repetate apeluri la cooperativa din Cluj ca să trimită la Adjud un tehnician să repare aceste scaune, și după ce tehnicianul a fost în sfîrșit trimis, așa de bine au fost „reparate“ scaunele, încît arată acum... la fel ca mai înainte: toate șase au „cricul hidraulic“ defect și nu pot fi manipulate, iar trei au și brațele rupte, încît trebuie legate cu sîrmă spre a putea fi folosite.

Deci cooperativa din Cluj poate să se laude. Înseamnă că la această cooperativă, care face asemenea scaune, se lucrează... pe rupte.

Depozit ad-hoc

Filiala IRVA Reșița, sporindu-și activitatea și nemaiavînd suficient spațiu pentru depozitarea ambalajelor și pentru repararea lăzilor deteriorate, a transformat întreaga stradă Arieș în depozit de lăzi și atelier de reparații.

Consecințe: mormanele de lăzi încurcă circulația, iar bocănitul reparațiilor tulbură liniștea locatarilor de pe numită stradă.

Față de această situație, Sfatul popular al orașului Reșița a pus la dispoziția filialei IRVA Reșița (care ține de IRVA Banat, cu sediul la Timișoara) terenul necesar construirii unui depozit corespunzător.

De doi ani a pus sfatul popular la dispoziție acest teren, dar conducerea IRVA Banat — invitată în repetate rînduri să vină la fața locului spre a rezolva problema depozitului de ambalaje — nu a luat încă nici o măsură.

Cu nepăsarea ei, IRVA Banat nu se dovedește, față de filiale, o mamă bună, iar filiala din Reșița — aproape neputînd activa — n-are motive să-i poarte recunoștință.

Dacă IRVA Banat ar fi o mamă mai bună, ar fi și filiala IRVA Reșița mai... filială.

C. CRISTACHE

— Bine, frate... numai una?

Din volumul „De-ale pescarilor și vînătorilor.“

DE MATTY

— Tată, azi am luat la matematică o notă atît de mare!

- Compleet!

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat în Combinatul Poligrafic

„Com. Sefelint“

44.601

Desen de AL. STOLARCZEK

Cînd căștile sînt obligatorii

FĂRĂ CUVINTE

RASISTUL VERWOERD: — Nu pot vedea negru înaintea ochilor!...

Desen de EUGEN TARU